

A DALNOK BÚJA

Szavaim végén nem tehetek pontot.
Szellő továbblengeti, patakká duzzad a
gyenge szó, visszafut, elfut előlem,
okát keresi, nem vagyok ura többé.

Magamon is már sokszor nevetek,
ha versem kigördül: itt van, fölneveltem,
boszorkánypille sorsát is te óvod,
Uram, ezt is a te árvaságodra hagyom.

Ha bánatodat elmondtad — no és aztán?
kevesebb lesz a bánat, hogyha többen
gajdolják utánad? Tán a keszkenőnek
nem mindegy, hányszor mossák s mennyi könnyet szárít?

Bajoddal mindvégig oly rettenetes mód
egyedül állasz, költő, mint a sarkon
a forgalmi rendőr, ki szétméri útját
rendre mindeneknek, s ő magába' fázik.

Nincs itt rokon szív; apád, anyád, a testvér,
barát és szerető, mind megöleli
egy-egy percedet, de idegenül
s elrémülve állják majd sírod körül.

Duruzsolj csak magadnak. Járj térdig rőt avarban
télnek évadján a szigeten, s vigyázzad
hogy esi meg, mint éri bőröd egy fánfelejtett
falevél, mely arcodra hullván, megcsörög:

Ó tél, hullajts arcomra egy árva falevelet, hogy
még egyszer érezzem tovatűnt nyaram, s szellő, azután
kapd el arcomról gyorsan, s rajtam át még utólszor
így ösmerjen magára a változó világ.

(Budapest).

Rónai Mihály András.